

Metodija poglavitni vir za zvezo naše zgodovine s sv. solunskima bratoma. Vrh tega je Žitje Konstantina po mnenju velikega slavista N. van Wijka oblikovno najdovršenejši spis starega cerkvenoslovanskega pismenstva, torej nedvomno spada tudi v slovstveno zgodovino. V glagolskih odlomkih tega žitja (v starih glagolskih brevirjih) so še vidni sledovi panonskega slovenskega narečja (panonizmi); torej je ta spomenik tudi po jeziku nekoliko zvezan s slovensko Panonijo, čeprav ga ni napisal panonski Slovenec. Z druge strani so tudi najstarejši spomeniki slovenske besede, frisinški spomeniki (zlasti drugi), nedvomno zvezani s književnim delom sv. solunskih bratov.

Torej je dovolj razlogov, da ob stoletnici znanstvenega odkritja stsl. žitij Konstantina in Metodija — »panonskih legend« — uživimo zanimanje za veliko znanstveno tradicijo, zgrajeno s sodelovanjem ruske bogoslovne znanosti, ter jo skušamo nadaljevati. To je tembolj potrebno, ker so tradicije ruske bogoslovne in slavistične znanosti že 25 let pretrgane in nekoliko zatemnjene⁵; zaradi tega moramo tem pazljiveje gledati, da jih ne prezremo.

⁵ V oceni R. Nahtigalove razprave o treh stol. izvornih pesnitvah (v pričujočem zvezku DS) sem opozoril na neko važno dognanje cerkvenozgodovinske in slavistične šole A. V. Gorskega, ki ga je zahodnoevropska slavistika zaradi pretrganih ruskih tradicij prezrla.

Dve, tri španske

Iz starejše španske lirike prevedel Janko Moder

José Selgas | Ti in jaz

Ti si plamenček živi,
krog tebe žar ognjeni,
jaz pa metulj igrivi —
slepljivi me pritezajo plameni.
O, bodi le!
Upepêli me!

Ti vetrič si begoten,
si sapa mehkokrila,
jaz pa oblak lahkoten —
z menoj se poigrava vetra sila.
O, bodi le!
Preganjaj me!

Ti si mehkó naročje,
ljubeče milovanje,
a bitje jaz otročje —
zazibljem rad se ljubkovaje vanje.
O, bodi le!
Uspavaj me!

Nastavljena ti žica,
nevidnejša od zraka,
a jaz brez gnezda ptica —
bojim se zanke in težkó je čakam.
O, bodi le!
Ujemi me!

Ti sadež si granaten,
plod žlahtne korenine,
jaz pa črvič neznamen —
zajé se v sladki grob in v njem
O, bodi le! pogine.
Umôri me!

Ti studenčnice sinje
zrcalo si srebrno,
jaz vejnato vrbinje —
v globini zrem podobo svojo črno.
O, bodi le!
Odsevaj me!